

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: D. G.,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. srpna 2017, č. j. OAM-102/ZA
ZA11-ZA08-2017, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Opatrovníkem žalobce pro toto řízení se ustanovuje Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

1. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž uvedl, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen také „ČR“) byl zkrácen na svých právech. Namítal, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, ustanovení § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (2 § odst. 4 správního řádu, ustanovení § 12, 14 a 14a zákona o azylu, ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, ustanovení § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, protože neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu zákona o azylu).
2. K výzvě soudu žalobce žalobu doplnil následovně. Uvedl, že má v zemi původu problémy kvůli bývalému primátorovi G. U. Vůči němu žalobce odmítl vypovídat na prokuratuře a byl neustále sledován. Kdyby zůstal v Gruzii, jistě by byl vystaven vážné újmě na zdraví či životě. Vytkl proto žalovanému, že se hlouběji nezabýval důvody, pro které z Gruzie uprchl a požádal o mezinárodní ochranu na území ČR. Žalobce je přesvědčen, že má nárok na udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má *„odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů.“*
3. Minimálně pak jistě naplňuje podmínky vymezené v § 14a zákona o azylu pro udělení doplňkové ochrany, neboť v případě návratu do vlasti by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.
4. V případě nuceného vycestování zpět do Gruzie by byl nucen čelit riziku vyhrožování, ať už psychického či fyzického, ze strany lidí, kteří mu připisují aktivity vůči G. U., jako např. výpověď na prokuratuře. Žalobce se tak obává o své zdraví a život. Žalovaný v souvislosti s tím tyto jeho obavy nevzal v potaz, nezjišťoval jeho osobní situaci a nevzal v potaz další okolnosti, které jsou hodné zvláštního zřetele.
5. V návaznosti na to odkázal žalobce na Zprávu o stavu lidských práv 2016 – Gruzie od americké USDOS – US Department of State a část z ní citoval. Poukázal na existenci korupce ve státních institucích, neexistenci mechanismů pro její předcházení a problémy s nezávislostí donucovacích orgánů, které jsou neschopny případy korupce na vyšší úrovni vyšetřit.
6. Dle žalobce skutkový stav zjištěný žalovaným není dostatečně podložen a zkresluje současnou situaci v Gruzii. Žalovaný se o uvedené zprávy opíral pouze částečně. Nepracoval ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů, pracoval pouze s informacemi, které vyzněly vůči žalobci a jeho žádosti negativně. Jejím hlavním důvodem je skutečnost, že žalobce ví o aktivitách mučení nařízených G. U. Ochrany svých práv by se v Gruzii nedomohl. Hrozila by mu tam vážná újma na zdraví či životě, protože by mohl být fyzicky napaden skupinou maskovaných lidí kvůli jeho aktivitám. Na tuto situaci pamatuje čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Neexistuje záruka, že by jej gruzínské státní orgány před takovými zásahy ochránily.
7. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Z hlediska azylové historie a migrační cesty žalobce správním spisem a výpovědí žalobce dokládá, že do ČR přicestoval vědomě nelegálně. Již v roce 2015 mu bylo uděleno řecké vízum, v minulosti pobýval na území Polska, Litvy, Německa, Švédska, Dánska a Norska. Do Gruzie se dobrovolně vrátil v roce 2016 prostřednictvím IOM. Z aktuální informace z policejních zdrojů vyplývá, že žalující je evidován v SIS II jako nežádoucí osoba pro státy Dánsko a Švédsko, kde byl v roce 2015 odsouzen k šesti měsícům vězení a vyhoštění z důvodu spáchání trestného činu krádeže za přitěžujících okolností, navíc byl ve Švédsku již v roce 2013 pravomocně odsouzen ke čtrnácti měsícům a k vyhoštění s platností do srpna 2018, a to za spáchání krádeže za přitěžujících okolností a za padělání a pozměňování dokumentů (viz informace SIRENE Švédsko). Žalující jako důvod své žádosti uvedl problémy, které měl v zemi původu kvůli svému aktivnímu členství v Národním hnutí, které ukončil v roce 2008, začal být politicky pronásledován a v důsledku toho nemohl nalézt práci. Správnímu orgánu nedoložil doklady k prokázání totožnosti ani státní příslušnosti.
9. Pojem pronásledování nelze oddělit od skutečnosti, že uprchlíkem může být jen ten, kdo z právně relevantních důvodů odmítá nebo nemůže přijmout ochranu své vlasti. Takové skutečnosti však žalující nedoložil a správní orgán nezjistil. Námitku týkající se míry a úplnosti zjištění skutečností rozhodných v meritu věci žalovaný odmítl jako účelovou. Jde toliko o argumentaci, která vykazuje znaky paušálního výčtu zákonem stanovených důvodů bez identifikace skutkových a dějových podstat ve vazbě na konkrétní situaci žalobce. Žalovaný rovněž považuje za liché tvrzení, že v předcházejícím řízení nezjistil skutečný stav věci, pokud žalobce sám neuvedl skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.
10. S ohledem na uvedené považuje žalovaný žalobní námitky týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu za liché, za námitky, které nemají oporu ve správním spise. Je toho názoru, že důkazy hodnotil jednotlivě i v obsahovém kontextu, objektivně zvážil a vyhodnotil jejich důkazní hodnotu, ale i portfolio aktuálních, relevantních, důvěryhodných, vyvážených, osvědčených a dokladovatelných informací o zemi původu. Ve vztahu k žalujícímu vyhodnotil rovněž jejich vypovídací hodnotu, řádně a úplně ho s nimi seznámil, žalující je nerozporoval, nevznášel námitky ani připomínky.
11. Žalovaný je rovněž přesvědčen a správním spisem dokládá, že se řádně a úplně zabýval hodnocením možnosti udělení doplňkové ochrany a že závěry jím učiněné jsou zcela konformní se závazky plynoucími z mezinárodních smluv i s ustálenou judikaturní praxí. Proto námitku ve věci neudělení doplňkové ochrany považoval za lichou.
12. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

13. Těsně před vyhlášením rozhodnutí ve věci krajský soud ověřil z databáze Ministerstva vnitra místo aktuálního pobytu žalobce a zjistil, že dne 6. 3. 2018 žalobce svévolně odešel z Pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí, kde byl do té doby hlášen k pobytu. Za této situace soud dle § 29 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobci coby účastníkovi, jehož pobyt není znám, ustanovil opatrovníka, jak je uvedeno ve výroku I.

tohoto rozsudku. Za této situace neexistuje právní překážka pro meritorní rozhodnutí o žalobě v dané věci.

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasil a žalobce na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.
15. V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti.
16. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 2. 2. 2017. Prvotní údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytl žalobce dne 10. 2. 2017. Téhož dne s ním byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočníka do jazyka gruzínského. Doplňující pohovor za přítomnosti tlumočníka do jazyka gruzínského pak proběhl 27. 2. 2017. Obsahy uvedených pohovorů jsou podrobně popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, krajský soud na ně proto v podrobnostech odkazuje.
17. Žalobce v průběhu pohovorů uvedl, že do roku 2009 byl členem politické strany Národní hnutí, poté se již politicky neangažoval. V letech 2005-2009 pracoval jako vedoucí směny ve věznici v Rustavi a z toho titulu se měl podílet na příkaz svých nadřízených na mučení vězňů, kteří byli často násilím donucováni k tomu, aby se vzdali svého majetku. Rozkazy k takovému jednání mu měl dávat jeho nadřízení G. U. a B. A.. V Gruzii byl naposledy od července 2016 do 24. 1. 2017. Na přelomu srpna a září 2016 byl na deset dnů zadržen policií. Během zadržení slíbil účast u soudu a svědeckou výpověď proti G. U. K soudu ale nepřišel z důvodu obav před jmenovaným.
18. Vše vyústilo v incident, kdy do žalobcovy domácnosti v lednu 2017 přišli muži v kuklách. Neví, zda to byli policisté nebo pracovníci jiných bezpečnostních složek. Něco u něj doma hledali a našli zbraň a drogy. On v té době doma nebyl, o prohlídce jej informoval telefonicky kmotřenec. Družku vzali s sebou, vyslýchali ji a podepsala nějaké dokumenty. Dle domněnky žalobce se mělo jednat o protokoly z prohlídky, při které byly nalezeny zbraně a drogy. Podle něj došlo k prohlídce proto, že nespolupracoval. Dle jeho informací došlo mezi G. U. po propuštění z vězení a policií k dohodě o spolupráci. Žalobce jistě chtěli zadržet, a pokud u něj našli zbraně a drogy (přičemž se jednalo o nález fingovaný), hrozilo by mu vězení. G. U. prý patří polovina Tbilisi, chce se žalobce zbavit, protože ví o praktikách mučení ve vězení. Co po něm konkrétně chtějí, neví, protože nebyl doma a s nikým nespolupracoval. S kým konkrétně má problémy, žalobce nebyl schopen upřesnit. Dle jeho názoru pro vyřešení svých potíží ve vlasti nemůže nic udělat. Policie by mu nepomohla, protože ta je s vládou jedna struktura. Polici nemůže říct, že vláda po něm chce, aby vypovídal. Lidé, kteří po něm požadují vypovídat, jsou nadřízení policie. O ochranu proto polici ani nežádal, nepomohla mu, ani když mu shořelo auto. Po návratu do Gruzie se obává zadržení. Problémy se současnou vládou se týkají jeho minulé práce.
19. Po uvedené události se žalobce dne 24. 1. 2017 dostal pěšky nelegálně do Turecka, odsud jej převezli do Řecka. Českou republiku si pro svoji žádost o mezinárodní ochranu nevybral, přivezli jej sem. Protože již dlouhé roky cestuje po Evropě, věděl, že Řecko mezinárodní ochranu nedává, jinak by požádal už tam. Do České republiky se nebál přijet, vyhoštění mu bylo uloženo ve Švédsku, asi i v Dánsku. Uznal, že o mezinárodní

ochranu již žádal v minulosti ve více evropských státech, v Polsku, Litvě, Německu, Švédsku, Dánsku a Norsku. Do USA je ale náročné odjet a v Turecku být nechce. Vždy cestoval do sousedních států, ale tam se dostal většinou do kontaktu s „potížisty“ a tak raději odcestoval jinam. V roce 2014 se ze Švédska dobrovolně vrátil do Gruzie, v roce 2016 se do Gruzie vrátil skrze IOM. Do České republiky se dostal vozem dne 1. 2. 2017, převezl jej kamarád mezi zbožím.

20. Krajský soud tak na základě shora uvedeného souhlasí se shrnutím žalovaného, že podstata žalobcových tvrzení spočívá v tom, že hlavním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je jeho obava z návratu do Gruzie kvůli odmítnutí svědecké výpovědi proti svému bývalému nadřízenému a obava z pronásledování touto osobou i bezpečnostními složkami.
21. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č. j. 93501/2014-LPTP ze dne 10. 2. 2014, č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, č. j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016, č. j. 93168/2016-LPTP ze dne 26. 2. 2016, č. j. 103/207/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, č. j. 123646/2016-LPTP ze dne 15. 12. 2016; Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 - Gruzie ze dne 12. 1. 2017, Výroční zprávy Freedom House 2016 - Gruzie ze dne 27. 1. 2016, informací MZV USA – Zprávy o dodržování lidských práv v roce 2015 ze dne 13. 4. 2016 a informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Gruzie, listopad 2016.
22. Po skončení pohovoru dne 27. 2. 2017 byla žalobci dána možnost doložit případné podklady, dokumenty či jiné materiály do 9. 3. 2017, ten však na podporu svých tvrzení nic nedoložil. Žalobci byla dána možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, uvedl ale, že se s nimi seznámit nechce, ani se k nim vyjadřovat.
23. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
24. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
25. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
26. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických

práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

27. V první žalobní námitce žalobce vyjádřil přesvědčení, že má nárok na udělení azylu na základě ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, protože „*má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů.*“ Existenci jiných důvodů, pro které by udělení azylu dle § 12 písm. b) citovaného zákona přicházelo v úvahu, žalobce nenamítal.
28. V souvislosti s touto námitkou ovšem v žalobě pouze stručně uvedl, že odmítl vypovídat na prokuratuře proti bývalému primátorovi G. U., a proto byl neustále sledován a v jeho domě byla vykonána násilná prohlídka skupinou mužů v kuklách. Žalobcovi měly být aktery pronásledování připsané názory proti G. U.
29. Krajský soud ovšem po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení ani řízení před soudem uvedené tvrzení žalobce prokázáno nebylo. Sám žalobce uvedl, že členem politické strany Národní hnutí byl pouze do roku 2009, kdy z ní vystoupil a dále se již politicky nikterak neangažoval. Žalobce netvrdil, že by se po dobu členství v dané politické straně nějak výrazněji politicky angažoval, např. že by zastával výrazné politické názory, že by patřil k funkcionářům strany apod. Lze tedy předpokládat, že byl pouze řadovým členem této strany, bez výraznějších osobních a politických ambicí s tím spojených. Po odchodu ze strany se pak již politice nevěnoval vůbec, v uplynulých letech navíc dosti času strávil v zahraničí.
30. Krajskému soudu proto není jasné, proč by po tolika letech měl mít žalobce obavu z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů. O jaké vlastně politické názory, a proč by kvůli nim měl být žalobce dnes v Gruzii pronásledován, nelze z žádného žalobcova přednesu či podání po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v náznaku vysledovat. Z žádných podkladů obstaraných žalovaným v průběhu správního řízení nevyplývá, že by bývalým členům politické strany Národní hnutí dnes hrozilo nějaké nebezpečí. Zcela nelogickým se pak jeví, že by po změně politické situace v Gruzii v roce 2012 měly být žalobci vytýkány názory proti G. U., jak uvedl v žalobě.
31. Žalovaný se problematice existence důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu věnoval velmi podrobně na str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí a k jeho závěrům nemá krajský soud připomínek. Souhlasí s tím, že obavu žalobce z pronásledování pro zastávání politických názorů nelze spatřovat ani v žalobcem popisované domovní prohlídce provedené muži v kuklách. Žalobce neví, kdo byli tito muži, z jakých přesně důvodů tato prohlídka proběhla. Ani on je však nespátřuje v tom, že by mělo jít o reakci na nějaké jeho politické názory, které by veřejně prezentoval. Naopak se domnívá, že nejpravděpodobnějšími důvody prohlídky měl být fakt, že odmítl svědčit proti G. U., nebo naopak jej pronásledoval právě G. U. z obavy, že ví o praktikách ve věznicích v dobách, kdy byl u moci. Spojitost s politickými názory žalobce zde ovšem žádná není.
32. Soud tedy po pečlivém posouzení výpovědi žalobce o tvrzených potížích v Gruzii, které nepodpořil žádným důkazem, konstatuje, že jednání, jemuž měl být ve vlasti vystaven, nelze kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona

- o azylu. Pro úplnost dodává, že existenci důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu žalobce v žalobě vůbec neuváděl.
33. Totéž lze konstatovat ohledně neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné výtky nevznese.
34. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
35. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
36. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť jak vyplývá ze zprávy Amnesty International z dubna 2016, Gruzie patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy.
37. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehlavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Nadto, jak je již výše uvedeno, situaci v Gruzii nelze označit za případ, kdy by státní orgány nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům, jak namítá žalobce ve své žalobě. Pouhá skutečnost, že tak žalobce neučinil, nemůže odůvodňovat závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, resp. že by byla poskytnuta neúčinně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003).
38. Nutno připomenout, že svůj nárok na udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu spojuje žalobce s oním shora již popsáním incidentem, kdy v jeho domácnosti měli provést domovní prohlídku muži v kuklách. V žalobě uvádí, že mu po návratu do vlasti hrozí „*skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání*“. Tvrdí, že bude nucen čelit riziku vyhrožování, ať už psychického či

fyzického, ze strany lidí, kteří mu připisují aktivity vůči G. U., jako např. výpověď na prokuratuře. Tyto obavy o život a zdraví pak spojuje právě s uvedenou domovní prohlídkou.

39. Jak už ale krajský soud uvedl, žalobce nemá povědomost o tom, kdo byli tito muži, z jakých přesně důvodů tato prohlídka proběhla a co bylo jejím cílem. Uvedené prohlídky nebyl vůbec účasten, o jejím průběhu byl informován pouze zprostředkovaně, neví, jaké doklady jeho družka podepsala, tedy nemá informace o výsledku této prohlídky. Žalobce tak v průběhu správního řízení i v žalobě konstruuje toliko hypotetické teorie o tom, co bylo nejpravděpodobnějším důvodem prohlídky a kdo za ní stojí. V tomto směru jsou ale jeho domněnky dosti protichůdné. Na jednu stranu se domnívá, že prohlídku mohla provést policie, které má důvod jej pronásledovat proto, že proti svému bývalému nadřízenému G. U. nesvědčil. Na druhou stranu se domnívá, že za prohlídkou stojí sám G. U. nebo lidé, kteří mu připisují aktivity proti němu, protože U. se měl údajně po propuštění z vězení spojit s policií. Tyto (navíc ničím nepodložené) žalobcovy domněnky však pro svoji rozporuplnost působí velmi nevěrohodně a účelově. Proč by G. U. po propuštění z vězení, pokud by skutečně začal spolupracovat s policejními (tedy státními) orgány, měl mít zásadní zájem na odstranění žalobce? Vždyť za této situace by policie těžko měla důvod rozkrývat několik let staré praktiky, které probíhaly ve věznici v Rustavi, jichž měl být žalobce svědkem a současně aktivním aktérem. A pokud se žalobce obává, že domovní prohlídka byla dílem policie, která při ní fiktivně v jeho domácnosti odhalila zbraně a drogy (i když i tuto informaci má žalobce pouze zprostředkovaně), dle Zprávy MZV ČR ze dne 15. 12. 2016, č. j. 123646/2016-LPTP, tyto praktiky se od roku 2012 v Gruzii nevyskytují.
40. V souvislosti s tím žalovaný správně uzavřel s odkazem na Informaci MZV ČR ze dne 26. 2. 2016, č. j. 126131/2015-LPTP, že žalobci nic nebránilo obrátit se v případě shora uvedených obav na gruzínské státní orgány s žádostí o pomoc, o což se vůbec nepokusil. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
41. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde odkázal na zprávu MZV ČR č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, z níž vyplývá, že zastupitelskému úřadu ČR v Tbilisi, ani Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob. Z Informace MZV ČR č. j. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 se podává, že se situace v Gruzii od loňského roku nezměnila.
42. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Gruzii neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
43. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a

proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně v podrobnostech odkázat.

44. Nutno dodat, že žalobcova tvrzení, že žalovaný nevzal v potaz současnou situaci v Gruzii, osobní situaci žalobce a další skutečnosti hodné zvláštního zřetele, zůstala ve zcela obecné rovině. Citace žalobce ze Zprávy o stavu lidských práv 2016 – Gruzie od americké USDOS – US Department of State tato jeho tvrzení způsobila doložit není, z jejího obsahu nelze dovodit, že by důkazy provedené správním orgánem v průběhu správního řízení (viz shora) byly neaktuální k době rozhodování žalovaného či k době rozhodování krajského soudu. Jaké aspekty jeho osobní situace a jaké důvody hodné zvláštního zřetele by měly být brány v potaz, pak žalobce nespécifikoval vůbec.
45. Pokud jde o osobu žalobce (potažmo důvěryhodnost jeho tvrzení), krajský soud již pouze na okraj připomíná nesporné skutečnosti zmíněné žalovaným v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě. Tedy že již v roce 2015 mu bylo uděleno řecké vízum, v minulosti pobýval na území Polska, Litvy, Německa, Švédska, Dánska a Norska. V těchto zemích žádal o mezinárodní ochranu, ale udělena mu nebyla. Do Gruzie se vrátil v roce 2016 prostřednictvím IOM. Z aktuální informace z policejních zdrojů vyplývá, že žalující je evidován v SIS II jako nežádoucí osoba pro státy Dánsko a Švédsko, kde byl v roce 2015 odsouzen k šesti měsícům vězení a vyhoštění z důvodu spáchání trestného činu krádeže za přitěžujících okolností, navíc byl ve Švédsku již v roce 2013 pravomocně odsouzen ke čtrnácti měsícům a k vyhoštění s platností do srpna 2018, a to za spáchání krádeže za přitěžujících okolností a za padělání a pozměňování dokumentů.
46. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
47. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů. Rozhodně nelze žalobci přisvědčit v tom, že by pracoval pouze s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany žalobci vyzněly negativně.
48. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
49. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 16. května 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce